

Sygn. akt I ACa 511/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Lublinie I Wydział Cywilny w składzie następującym: Przewodniczący Sędzia Sądu Apelacyjnego Bogdan Radomski

Sędziowie: Sądu Apelacyjnego Jerzy Nawrocki

Sądu Okręgowego Ewa Bazelan (delegowana, sprawozdawca)

Protokolant sekretarz sądowy Agnieszka Pawlikowska
po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2013 roku w Lublinie
na rozprawie

sprawy z powództwa W. F. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w L.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 28 maja 2013 roku, sygn. akt
I C 79/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od powódki W. F. (2) na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w L. kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję;

III. przejmuje na rachunek Skarbu Państwa część opłaty od apelacji, od której powódka była zwolniona.

I ACa 511/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 22 stycznia 2013 roku powódka W. F. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w L. kwoty 135.552 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia odpisu pozwu pozwanej do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że od dnia 9 kwietnia 1983r. jest właścicielką nieruchomości składającej się z działki gruntu oznaczonej numerem ewidencyjnym (...), położonej w Ł.. Dla przedmiotowej nieruchomości Sąd Rejonowy w S. Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych z siedzibą w Ł. prowadzi księgę wieczystą numer (...). Powódka podała, że przez jej nieruchomość przebiegają linie elektroenergetyczne oraz posadowione są na niej urządzenia elektroenergetyczne. Z tego tytułu powódka domagała się zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości za okres od 20 stycznia 2003 r. do daty wytoczenia powództwa w łącznej kwocie 135.552 zł.

Pozwana (...) Spółka Akcyjna w L. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 28 maja 2013 roku Sąd Okręgowy w Siedlcach:

I. oddalił powództwo;

II. zasądził od powódki W. F. (1) na rzecz pozwanego (...) S.A. z siedzibą w L. kwotę 1.817 złotych tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia Sądu Okręgowego:

Powódka W. F. (1) jest właścicielką nieruchomości składającej się m.in. z działki gruntu położonej w Ł. i oznaczonej numerem ewidencyjnym (...). Działka stanowi grunt rolny zabudowany. Dla tej nieruchomości w Sądzie Rejonowym w S.Zamiejskowym Wydziale Ksiąg Wieczystych z siedzibą w Ł. prowadzona jest księga wieczysta numer (...). Powódka nabyła własność przedmiotowej nieruchomości na podstawie umowy darowizny zawartej w dniu 9 kwietnia 1983 roku. Wcześniej właścicielami nieruchomości byli matka powódki W. C. i dziadek J. B.. Działka (...) częściowo jest zabudowana, a częściowo jest uprawiana rolniczo.

Do lipca 1972 roku Zakład (...), Biuro (...) w Ł. zrealizował inwestycję polegającą na budowie linii elektroenergetycznej 110 kV relacji S. - M. - Ł., przebiegającej przez miejscowości S., G., S., M., Z., B. Ś., B. S. i Ł.. Na działce powódki, która obecnie oznaczona jest numerem ewidencyjnym (...), posadowione zostały słupy elektroenergetyczne, pomiędzy którymi przebiega napowietrzna linia energetyczna 110 kV.

Decyzją nr (...) wydaną przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w W. z dnia 7 grudnia 1971 r., zatwierdzony został plan realizacyjny - ogólny plan zagospodarowania terenu inwestycji linii energetycznej 110 kV S. - M. - Ł.. Na wniosek Zakładów (...) w Ł., decyzją z dnia 28 stycznia 1972 r. Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Ł. Wydział Spraw Wewnętrznych zezwoliło na budowę linii elektroenergetycznej 110 kV S. - Ł., zgodnie z zatwierdzoną lokalizację szczegółową, na gruntach obywateli położonych w miejscowościach wymienionych w decyzji. Zgodnie z decyzją linia 110 kV relacji S. - Ł. miała być przeznaczona do zasilania odbiorców przemysłowych i komunalnych na terenie powiatu Ł.. Z kolei decyzją nr (...) wydaną w dniu 14 lutego 1972 r. Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w S. Wydział Spraw Wewnętrznych, zezwoliło Biuro (...) w Ł. na przeprowadzenie budowy linii elektroenergetycznej 110 kV od S. przez teren gromady M. i miasta M. do granicy powiatu (...). Obie powyższe decyzje wydane zostały na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958r - o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości. W decyzjach stwierdzono, że osobom upoważnionym przysługuje prawo wstępu do tych urządzeń i przewodów w celu wykonania czynności związanych z ich konserwacją. Decyzje zawierały również pouczenie, że stosownie do treści art. 36 ust. 1 powyższej ustawy - na żądanie właścicieli nieruchomości przysługuje prawo do odszkodowania za straty poniesione w zasiewach, uprawach i plonach. Z decyzji wynika, że otrzymują ją obywatele wymienieni w stosownych wykazach.

W dniu 21 lipca 1972r. dokonano protokolarnego odbioru technicznego linii elektroenergetycznej napowietrznej, jednotorowej o napięciu 110 kV S. - Ł..

Od czasu budowy przedmiotowej linii elektroenergetycznej 110 kv do chwili obecnej poprzednicy prawni pozwanej spółki, a obecnie pozwana spółka w sposób niezakłócony korzysta z działki numer (...) w zakresie niezbędnym do eksploatacji przedmiotowej linii elektroenergetycznej. Do dnia dzisiejszego nie zmienił się również przebieg przedmiotowej linii. Pracownicy pozwanej, a wcześniej pracownicy jej poprzednika prawnego bez przeszkód dokonywali przeglądów, kontroli i napraw urządzeń.

Po raz pierwszy w 2012 r. powódka W. F. (1) zwróciła się do (...) S.A. w L. o ustanowienie w drodze umowy odpłatnej służebności przesyłu obciążającej jej działkę. W piśmie z dnia 27 lutego 2012r powódka wniosła również o zapłatę na jej rzecz kwoty 60.000 zł tytułem wynagrodzenia za ustanowienie służebności i kwoty 300.000 zł tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości.

Z dniem 1 lipca 2007 r. nastąpił podział i wyodrębnienie do oddzielnych podmiotów sprzedaży energii elektrycznej (obróć) i jej dostarczania (dystrybucja). Umową z dnia 30 czerwca 2007 r. Zakład (...) S.A. z siedzibą w W. przeniósł

na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przedsiębiorstwo sieciowe. W dniu 31 sierpnia 2010 r. Sąd Rejonowy w L. dokonał wpisu podmiotu - (...) S.A. z siedzibą w L.. Z odpisu KRS wynika, że w trybie art. 492 par. 1 pkt 1 ksh doszło do połączenia spółek i przeniesienia całego majątku przejmowanych spółek (m.in. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.) na rzecz spółki przejmującej.

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie wskazanych w uzasadnieniu dokumentów oraz zeznań świadka S. S..

Sąd Okręgowy wskazał, że z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że przez część nieruchomości stanowiącej własność powódki W. F. (1) (działki nr (...)) przebiega napowietrzna linia elektroenergetyczna wysokiego napięcia 110 kV i znajdują się na niej słupy elektroenergetyczne. Jednakże nie podzielił stanowiska powódki jakoby posadowienie urządzeń elektroenergetycznych i korzystanie z nich, a co za tym idzie korzystanie z części nieruchomości powódki - działki gruntu oznaczonej numerem ewidencyjnym (...) w Ł., odbywa się bez tytułu prawnego.

Mianowicie odnośnie przedmiotowej linii energetycznej wysokiego napięcia 110 kV, Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w S. i Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Ł. wydało w dniach 28 stycznia 1972 r. i 14 lutego 1972r. decyzje zezwalające Zakładowi (...) na budowę urządzeń elektroenergetycznych i czasowe zajęcie nieruchomości stanowiącej ówczasie własność poprzedników prawnych powódki. Zezwolono również osobom upoważnionym na wstęp do tych urządzeń i przewodów celem ich konserwacji. Budowa przedmiotowej linii elektroenergetycznej 110 kV była wynikiem uprzedniego zatwierdzenia planu realizacyjnego, co nastąpiło decyzją Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w W. z dnia 7 grudnia 1971 r. Obie powyższe decyzje wydane zostały na podstawie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958r - o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości. Zgodnie z ustępem 1 art. 35 powyższej ustawy instytucje i przedsiębiorstwa państwowe mogą za zezwoleniem naczelnika gminy - a w miastach prezydenta lub naczelnika miasta (dzielnicy), zakładać i przeprowadzać na nieruchomościach - zgodnie z zatwierdzoną lokalizacją szczegółową - ciągi drenażowe, przewody służące do przesyłania płynów, pary, gazów, elektryczności oraz urządzenia techniczne łączności i sygnalizacji, a także inne podziemne lub naziemne urządzenia techniczne niezbędne do korzystania z tych przewodów i urządzeń. Z kolei ustęp 2 stanowił, że osobom upoważnionym przysługiwało prawo dostępu do tych przewodów i urządzeń w celu wykonywania czynności związanych z ich konserwacją.

Sąd pierwszej instancji wyjaśnił, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego i doktrynie prawa cywilnego art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958r. uznany został za szczególny przypadek wywłaszczenia, co wiąże się z trwałością stanu, jaki decyzja stwarza, obejmując sobą każdorazowego właściciela nieruchomości, której dotyczy oraz każdorazowego przedsiębiorcę przesyłowego występującego w miejsce pierwotnego adresata decyzji. Zatem powódka nie może skutecznie powoływać się na prawo własności, ponieważ jak stanowi art. 140 k.c. prawo to nie jest absolutne. Przepisy ustawowe i zasady współzycia społecznego mogą niekiedy prawo to ograniczać. W tym zakresie Sąd przytoczył uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010r. (III CZP 116/09), w której stwierdzono: „decyzja wydana na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości, jest tytułem prawnym dla przedsiębiorcy przesyłowego do stałego korzystania z wymienionej w tej decyzji nieruchomości. W uzasadnieniu uchwały wprost stwierdzono, że z art. 35 ust. 1 ustawy wynika zarówno uprawnienie wskazanych w nich podmiotów do korzystania z cudzej nieruchomości, jak i trwałe ograniczenie zakresu uprawnień właściciela. Co za tym idzie, właścicielowi nieruchomości wymienionej w decyzji nie można się sprzeciwić zakładaniu przewodów, a po ich założeniu nie może żądać ich usunięcia przez okres, w którym będą one gospodarczo użyteczne.

Sąd zaznaczył, że decyzje zezwalające na czasowe zajęcie nieruchomości powódki W. F. (1) wydane zostały przeszło 40 lat temu. Inwestycja została w pełni zrealizowana przy braku jakiegokolwiek sprzeciwu poprzedników prawnych powódki. Decyzje z dnia 28 stycznia i 14 lutego 1972r. są wiążące dla powódki i ma ona ustawowy obowiązek znoszenia ograniczenia własności nieruchomości wynikającego z posadowienia na nieruchomości urządzeń elektroenergetycznych w postaci linii wysokiego napięcia 110 kV i słupów wysokiego napięcia.

Mając na uwadze powyższą argumentację Sąd Okręgowy stwierdził, że pozwana spółka posiada tytuł prawny i tym samym jest uprawniona do przetrzymywania na nieruchomości powódki urządzeń elektroenergetycznych i eksploataowania ich. Zatem nie można uznać, że pozwana ingeruje we własność W. F. (1) bez tytułu prawnego, co czyni niezasadnym jej roszczenie o zapłatę oparte o treść art. 224 i 225 kc., które mogą mieć zastosowanie jedynie w sytuacji, gdy posiadaczowi nie przysługuje skuteczny względem właściciela tytuł prawny do korzystania z rzeczy a z taką sytuacją w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia. W ocenie Sądu uprawnienie pozwanej spółki do utrzymywania na działce powódki urządzeń elektroenergetycznych i eksploataowanie ich znajduje oparcie w decyzjach Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w S. i Ł. z dnia 28 stycznia i 14 lutego 1972r.

Mając na uwadze powyższą argumentację, Sąd powództwo W. F. (1) o zapłatę w całości oddalił. Jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu Sąd wskazał art. 102 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniosła powódka W. F. (1) zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. obrazę art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku, które z faktów uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł oraz przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej,
2. obrazę art. 305¹ k.c. w zw. z art. 49 i 55¹ k.c. poprzez uznanie, iż (...) S.A. jest następcą prawnym Zakładu (...),
3. obrazę przepisów postępowania, a w szczególności art. 172§ 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż pozwany jest posiadaczem w dobrej wierze.

Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu, orzeczenie o kosztach postępowania sądowego, w tym kosztach zastępstwa procesowego za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

W odpowiedzi na apelację pozwany (...) Spółka Akcyjna w L. wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej spółki kosztów tytułem zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że nie jest uzasadniony, zgłoszony jako ewentualny, ale najdalej idący, wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. W apelacji powódka nie formułuje żadnych zarzutów, które mogłyby uzasadniać tego rodzaju wniosek. Z przepisów art. 386 § 2 i § 4 k.p.c. wynika, że uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji może nastąpić tylko w razie stwierdzenia nieważności postępowania, w razie nierozpoznania przez ten sąd istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. W przedmiotowej sprawie nie zachodzi żadna z wymienionych podstaw uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Postępowanie przed Sądem pierwszej instancji nie jest dotknięte nieważnością. Sąd ten rozpoznał istotę sprawy, analizując zasadność żądania pozwu z punktu widzenia ustalonych okoliczności stanu faktycznego sprawy, a wydanie wyroku przez Sąd Apelacyjny nie wymagało przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Nie zasługuje na uwzględnienie również wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy trafnie bowiem uznał, że powództwo o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie wniesione przez W. F. (1) przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w L. należało oddalić.

Nie jest uzasadniony zarzut obrazę art. 328 § 2 k.p.c., gdyż Sąd Okręgowy wskazał w uzasadnieniu które z faktów uznał za udowodnione, jak też wskazał dowody, na których się oparł. Przyjęte za udowodnione fakty Sąd Okręgowy przytoczył

czyniąc ustalenia faktyczne, wskazując przy poszczególnych ustaleniach dowody, z których one wynikają (str. 4-7 uzasadnienia, k. 172v-174). Natomiast istotnie Sąd Okręgowy nie wskazał dowodów, którym odmówił wiarygodności, ale wynika to stąd, że takie dowody nie występowały w niniejszej sprawie .

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, jak też ocenę prawną poczynionych ustaleń sprzeczającą się do przyjęcia, że pozwana spółka jest uprawniona do utrzymywania na nieruchomości powódki urządzeń elektroenergetycznych i eksploataowania ich i nie ingeruje ona we własność W. F. (1) bez tytułu prawnego, co czyni niezasadnym roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z art. 225 k.c. w zw. z art. 224 § 2 k.c. Jak wskazał Sąd Okręgowy, odwołując się uchwały Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 roku, III CZP 116/09 (OSNC-ZD 2010/3/92), uprawnienie pozwanej spółki wynika z decyzji Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w S. i Ł. z dnia 28 stycznia 1972 r. i 14 lutego 1972 r. wydanych w trybie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości na rzecz jej poprzednika prawnego, które stwarzały tytuł prawny dla przedsiębiorcy przesyłowego do stałego korzystania z nieruchomości.

Strona powodowa nie zakwestionowała w toku postępowania w pierwszej instancji, ani w apelacji, że decyzje te dotyczą linii przebiegającej przez nieruchomość powódki, wobec czego okoliczność tą należy uznać za bezsporną. Apelacja nie podważa także powyższego stanowiska Sądu co do skutków tych decyzji wydanych na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z 12 marca 1958 r.

Jedyny zarzut apelacji, który można uznać za nawiązujący do tego stanowiska dotyczy zakwestionowania następstwa (...) Spółki Akcyjnej po Zakładzie (...) (pkt 2. apelacji).

W tym zakresie nie jest uzasadniony zarzut obrazy art. 305¹ k.c. w zw. z art. 49 i art. 55¹ k.c., już z tych względów, że żaden z tych przepisów w ogóle nie reguluje kwestii następstwa prawnego, zawierają one definicję służebności – przesyłu (art.305¹ k.c.), definicję przedsiębiorstwa (art. 55¹ k.c.) czy też art. 49 k.c. określa status prawny urządzeń przesyłowych wchodzących w skład przedsiębiorstwa, jako nie stanowiących części składowych nieruchomości (na zasadzie wyjątku od zasady superficies solo cedit). Strona powodowa w ogóle nie rozwija tego zarzutu, a z dokumentów zebranych w sprawie wynika, że pozwana spółka jest następcą prawnym Zakładu (...) w zakresie przedmiotowej linii przebiegającej przez nieruchomość powódki i uprawnień z nią związanych.

Należy wskazać, że pierwotnym adresatem decyzji z 1972 roku zatwierdzających lokalizację przedmiotowej linii elektroenergetycznej 110 kv S. – Ł. i dających prawo dostępu do tych urządzeń, wydanych na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z 12 marca 1958 roku, był inwestor Zakład (...), którego jednostkę stanowił Zakład (...), będący jednocześnie użytkownikiem przedmiotowej linii (decyzje k. 96, 96v, protokół odbioru k.91, pisma k. 95v, 97).

W drodze Zarządzenia nr (...) Ministra Przemysłu z 16 stycznia 1989 roku doszło do podziału przedsiębiorstwa (...) w W. i na bazie zakładu Zakład (...) w W. utworzono Przedsiębiorstwo Państwowe Zakład (...) w W. (zarządzenie k.153-156), które wpisano do rejestru przedsiębiorstw państwowych na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy - P. z dnia 17 kwietnia 1989 roku (k.143).

Ponadto jak wynika z dokumentów księgi wieczystej nr (...) prowadzonej dla nieruchomości położonej w S. na ul. (...), na której znajduje się stacja transformatorowa, do której podłączona jest linia energetyczna przebiegająca m.in. przez działkę powódki, pozostawała ona w zarządzie i użytkowaniu Zakładów (...) w W. (k.218 akta Kw postanowienie z 2 stycznia 1982 roku). Następnie na podstawie decyzji Wojewody (...) z 17 czerwca 1992 roku stwierdzono, że grunty te stanowiące własność Skarbu Państwa, będące w dniu 5 grudnia 1990 roku w zarządzie i użytkowaniu Zakładu (...) w W. stały się z tym dniem z mocy prawa przedmiotem użytkowania wieczystego tego Przedsiębiorstwa, a znajdująca się na tym gruncie stacja elektroenergetyczna 110kv/15kv stała się z dniem 5 grudnia 1990 roku z mocy prawa własnością Zakładu (...) w W. (k.218 akta KW - decyzja z 17 czerwca 1992 roku). Wskazuje to, że sporna linia, której dotyczyły decyzje z 1972 roku, przyłączona do tejże stacji wchodziła w skład tego przedsiębiorstwa.

Następnie aktem z dnia 12 lipca 1993 roku Przedsiębiorstwo Państwowe Zakład (...) zostało przekształcone w (...) Spółkę Akcyjną Skarbu Państwa – Zakład (...) Spółkę Akcyjną (k. 53-60), która na mocy art. 8 ust. 2 i 3 ustawy z 13 lipca 1990 roku o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. nr 51, poz. 298, ze zm.) wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki przekształconego przedsiębiorstwa, w tym także wynikające z decyzji administracyjnych.

Dalsze przekształcenia wynikają z ustaleń Sądu Okręgowego (str. 6v uzasadnienia) i tak: w 2007 roku nastąpił podział i wyodrębnienie do oddzielnych podmiotów sprzedaży energii elektrycznej (obróć) i jej dostarczania (dystrybucja) i umową z dnia 30 czerwca 2007 r. Zakład (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przeniosła na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w siedzibą w W. (tytułem wkładu niepieniężnego na pokrycie podwyższonego kapitału zakładowego) przedsiębiorstwo sieciowe, co na mocy art. 55² k.c. skutkowało przejściem wszystkich składników i praw tego przedsiębiorstwa na spółkę z o.o., która potem zmieniła nazwę na (...) spółka z o.o. (k. odpis KRS k.72v).

Następnie 31 sierpnia 2010 roku majątek tej spółki w wyniku połączenia w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. został przeniesiony na rzecz spółki przejmującej – pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w L. (k.80), która na mocy art. 494 § 1 k.s.h. wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej.

Tym samym powyższe wskazuje, że pozwana (...) Spółka Akcyjna w L. jest następcą prawnym Zakładu (...) (stanowiącego pierwotnie zakład Przedsiębiorstwa Państwowego Zakładów (...)) w zakresie praw związanych z linią elektroenergetyczną S. –Ł. przebiegająca m.in. na nieruchomości powódki, w tym także wynikających z decyzji z 1972 roku wydanych w trybie art. 35 ust. 1 ustawy z 1957 roku o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości.

Jak już wskazano tych uprawnień strona powodowa nie zakwestionowała w apelacji.

Natomiast zarzut obrazy art. 172 § 1 k.c. (który autor apelacji z niezrozumiałych względów uznaje za przepis postępowania) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie - uznanie, że pozwany jest posiadaczem w dobrej wierze - jest całkowicie nieuzasadniony, gdyż Sąd Okręgowy w ogóle nie stosował tego przepisu normującego przesłanki nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie.

Jeżeli chodzi o kwestię zasiedzenia, to Sąd Okręgowy wprost wskazał, że: „z uwagi na omówione powyżej podstawy faktyczne i prawne rozstrzygnięcia, nie było koniecznym odnoszenie się do podnoszonego przez pełnomocnika pozwanej spółki zarzutu nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu”.

Dlatego wszelkie wywody apelacji kwestionujące, błędne jakoby, stanowisko Sądu pierwszej instancji co do ustaleń faktycznych w przedmiocie zasiedzenia służebności, przyjęcia że pozwany jest posiadaczem w dobrej wierze, możliwości doliczenia czasu posiadania i upływu czasu niezbędnego do zasiedzenia służebności, jest całkowicie bezprzedmiotowe (pomijając przy tym, że przytoczone w części dane w ogóle nie dotyczą niniejsze sprawy).

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny uznał apelację powódki za bezzasadną i na mocy art. 385 k.p.c. ją oddalił.

Na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd zasądził od powódki (jako strony przegrywającej) na rzecz pozwanego kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego (wynagrodzenia pełnomocnika w oparciu o § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności sprawne opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu).